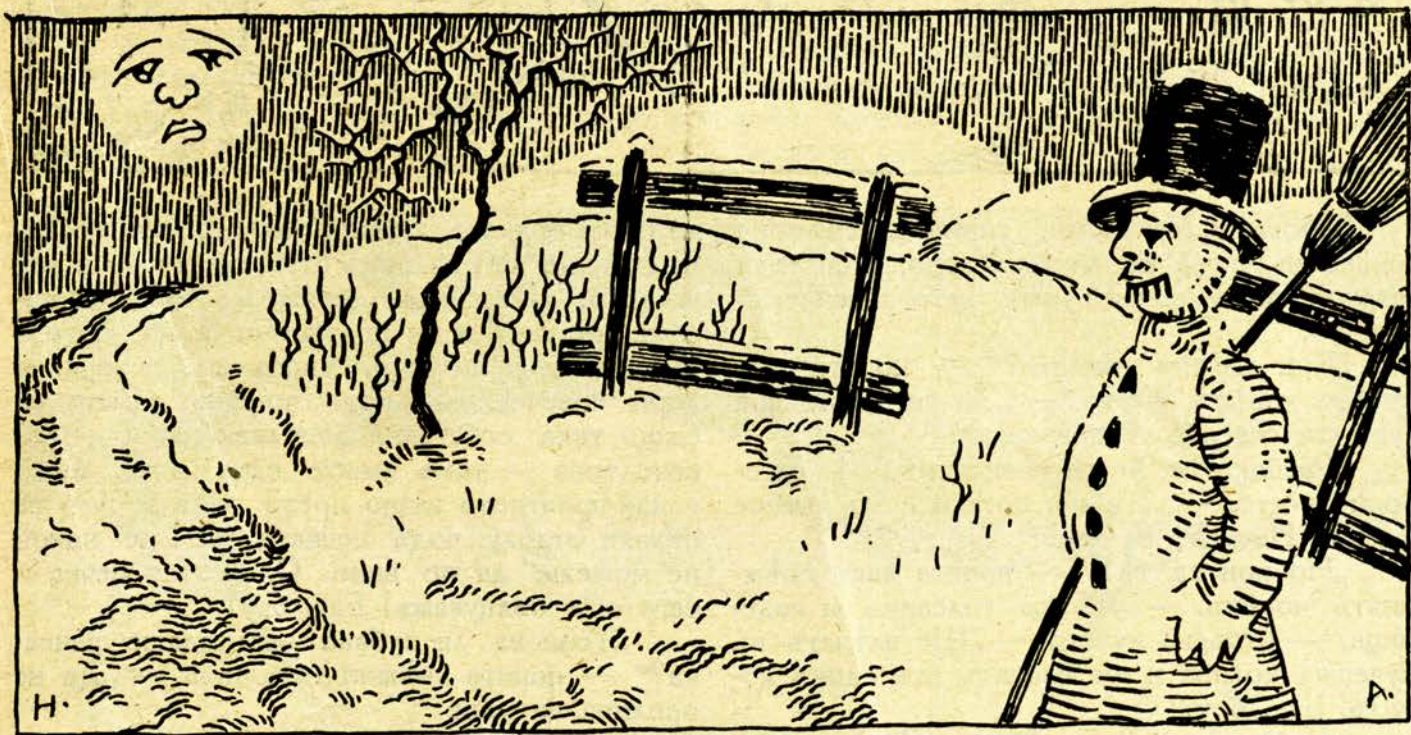

То бѣше малко попресипнало, защото бѣше вече старо; отдавна се бѣ минало онова време, когато то можеше да се излежава въ готварницата задъ печката. — „Тебе слънцето ще те научи да вървиш! Азъ видѣхъ, какъ стана това миналата година и по-миналата, па и порано, когато на твоего мѣсто имаше други снѣжни хора. Бау, бау! Тѣ всички си отидоха единъ по единъ.“

„Не те разбирамъ, приятель!“ — рече снѣжниятъ човѣкъ. — „Нима може тая главня, дето виси отгоре, да ме научи да ходя?“ И той посочи месечината. „Преди малко я поизгледахъ на криво и тя избѣга, но ето я че се промѣква сега отъ другата страна“.

мѣни. На другата сутринъ падна дебела влажна мъгла. Къмъ пладне задуха студенъ, мразовитъ вѣтръ и по капчужитѣ се натрупаха дълги висулки ледъ. Но какво великолепие бѣше, когато следъ това изгрѣ слънцето! Цвѣтята и дърветата бѣха покрити съ скрежъ; тѣ изглеждаха като гора отъ бѣли корали и всички клончета бѣха сякашъ покрити съ блѣскави бѣли цвѣтове. Сега и най-тънкитѣ безбройни клончета, които презъ лѣтото не могатъ да се видятъ подъ гжстата шума на листата, се ясно очъртаха подъ лжчитѣ на слънцето. Всичко изглеждаше като нѣкаква дантела. И всичко бѣше тѣй бѣло, че сякашъ всѣко клонче излъчваше бѣла свѣтина. Бре-

„Нищо не знаешъ ти за живота и за свѣта,“ — рече му кучето. — „Я погледни малко по-хубаво! Това, което виждашъ горе, се казва *месецъ*, а онова, което залъзе, се казва *слънце*. Утре то пакъ ще дойде и ще те научи да се търкаляшъ изъ нанадолнището. Скоро ще се промѣни времето; азъ чувствувамъ това по ревматизма на задния си кракъ: щипе ме; сигурно времето скоро ще се промѣни.“

„Никакъ не мога да разбера, що иска да ми каже това куче“ — си рече снѣжниятъ човѣкъ. — „Но азъ се досѣщамъ, че това, за което приказва, не предвещава нищо добро. Онуй, дето тѣй пече, и което той нарича *слънце*, не ми е приятель: това азъ ясно чувствувамъ“.

„Бау, бау!“ — излазя отново кучето, завъртъ се наоколо и си се прибра въ колибата — да спи. И времето се наистина про-

зитѣ сѣ люлъеха подъ вѣтра и бѣха пълни съ животъ, като посрѣдъ лѣто. Неизказано хубаво бѣ всичко. А когато слънцето изгрѣ надъ земята, какъ всичко това заблѣстѣ като гора отъ алмази! Като че навсѣкждѣ бѣха посѣти по навалѣлия снѣгъ едри диаманти. Човѣкъ би си помислилъ, че горятъ безброй свѣщи съ пламкъ по-бѣлъ и отъ най-бѣлия снѣгъ.

„Колко е хубаво!“ — каза едно момиче, което излъзе съ единъ момъкъ въ градината. Тъкмо предъ снѣжния човѣкъ се бѣ спрѣло то, за да погледа блѣскавитѣ дървета. „По-хубава гледка отъ тая и презъ лѣтото не може да се види!“ — извика то съ свѣтнали отъ радостъ очи.

„Да, но и такъвъ бабачко — като тоя, дето се е изпжчилъ тукъ, презъ лѣтото сжщо не може да се види“, — отвърна момъкътъ и посочи снѣжния човѣкъ. — „Бива си го!“